

Dvě v jednom

Měla jsem si vzít jiné boty. Vždyť jsem se rozhodovala nejméně půl hodiny, jestli vezmu ty moje zlaté lodičky, nebo tyhle kozačky. Ty lodičky nesnáším. Vždycky mě z nich bolí nohy... Právě proto jsem si přeci nakonec vybrala tyhle, ne? Radši bys měla puchýře? Ta paní, která na ně od doby, co jsem přišla, už nejméně třikrát hodila podezíravý pohled, by puchýře pravděpodobně uvítala spíš.

Bože! Proč jsem vlastně souhlasila, že sem půjdu? Vážně mi za to tahle šaškárna stojí? No přinejmenším tenhle koláček... Ach, jak se rozplývá na jazyku. Jako cukrová vata, která po dotyku změní svoji konzistenci.

Dobře, začínám rozumět tomu, proč lidé na tyhle *firemní večírky* chodí. Když jim tu podávají takové dobroty – neupadl mi ten kousek čokolády právě na bílou košili, že ne? Uf, těsně, trefil moji botu, moji pohodlnou černou kozačku. Viděla paní *módní policie*, jak jsem právě čokoládový drobek zašlápla, aby ho pode mnou nikdo nenašel? Možná se radši posunu kousek dál.

Tady to vypadá dobře! Obzvlášť tahle růžová věc. Maliny nebo jahody? Jahody... sakra, ale to je dokonalý! Možná Samantě nakonec ještě poděkuju, že mě sem poslala místo sebe. Do *Úkrytu*... To je stejně divný název pro firmu, ne? No možná to vlastně docela sedí, vzhledem k údajným nelegálním obchodům, které provozuje. Ale co já můžu vědět, já tu nepracuju. Já se tu jen vydávám za svoje totožné dvojčátko.

Moc tomu nerozumím... Proč na tom tak trvala? Ona tyhle akce miluje, ona celou tuhle firmu miluje. Extrovertní Samanta. Asi fakt nekecala, že ji tu mají všichni rádi, aspoň podle toho, jak se na mě usmívají. Přitom nemají nejmenší potuchy, že ona není já. Nebo teď spíš já nejsem ona. No ne, ani vy, pane, jste to nepoznal a můžete na mě koukat, jak budete chtít... Dobře, to už možná trochu přeháníte, ne? Jo aha. Chápu. Taky by mě ta jahodová pochutina zajímala víc.

Hlavně, že na mě zatím nikdo nemluví, vždyť já ani nevím, co Samanta vlastně ve firmě dělá. No... jak znám Samantu, tak to možná dodneška neví ani ona. Haha, že by konečně někdo přišel na to, že nevykazuje takové kvality, jaký si napsala v životopisu? Proto tu musím být dneska já? Ale nech toho, Violo, už zase z tebe mluví závist. Stačilo. Každá máme prostě jinou cestu.

A máme ho tady. Pan M. Jakže to bylo? Marcell? No vždyť mně to stejně může být jedno... Ježiši, jak ten se tam naparuje! Vždyť na něj se člověk jenom podívá a je mu jasný, že jestli tenhle člověk vede firmu, nemůže to být bez háčků. Háčků zvaných drogy.

Rozežranost. Čistá lidská rozežranost. Jak se to říká... s jídlem roste chuť? No... vlastně teď nejsem o moc jiná. Nikdo tady. Akorát já koketuju zásadně se zákusky, on svoji rozežranost proměňuje v těžký peníze. Je to vlastně docela obdivuhodný, vždyť mu nemůže být víc než nám se ségr... Mrknul na mě. Mrknul na mě? Blbost. Proč by na mě mrkal. Prokoukl mě? Jsem paranoidní. Violo, zase vidíš věci, který nejsou. Brr, až z toho mám husinu.

Kolik je vůbec hodin? Jak dlouho tady ještě budu muset být? Měla jsem se na to vykašlat, přinejmenším jsem měla zjistit, proč se Samanta prostě neomluvila, že nedorazí, a nevymyslela si nějakou výmluvu, jako vždycky. Mohly jsme si tohle ušetřit.

Možná bych se měla alespoň trochu začlenit do nějaké konverzace. To asi Samanta normálně dělá. Může být podezřelý, že se celý večer schovávám za zákusky. Ale za kým jít? Nikoho nepoznávám... Počkat! Růžový kostýmek, ladící se třeptivými stíny... to musí být Karin! Extravagantní, vtipná Karin, s tou by možná šlo prohodit pár slov. Podle Samanty by potřebovala terapii, to si ale o ní myslím taky, a vždycky se nakonec nějak domluvíme. To by se dalo. Navíc spolu pořád chodí na káféčka, tak to asi nebude tak hrozný.

Tak jo. Nádech, výdech a jdu. Mám říct *ahoj*, nebo *čau*? Už mě asi viděla, nebo se usmívá na někoho za mnou? No to je jedno, už jsem skoro u ní. Tak buď zdvořilá, Violo... Ne! Změna směru. Rychle pryč. Už je tam zase. Ten otravný fotograf. Přisahám, že na mě ještě jednou ten foťák namíří a začnu křičet. Sakra, sakra, vidím objektiv... Kam teď? Na svoje staré místo už se vrátit nemůžu. Musím najít jiný úkryt.

Ale ne, někdo ke mně jde. Ne, dámo, nechci si popovídat o příštím týdnu, nechci si povídat o ničem, a rozhodně ne s vámi. Karin byla jedná s kým bych se toho odvážila, jste vy Karin? Nemám ten dojem. Tak zdvořilý úsměv a na neshledanou.

Nesnáším tyhle lidi! Jsou jako supy, jsou jako zlé stíny. Plíží se kolem, čekají, vyčkávají a jakmile ucítí vůni peněz, skočí, hryznou a už nepustí. A drbou...Bože, jak tyhle lidi drbou! Vždyť nedokážou udržet jazyk za zuby, ani ohledně nekalosti vlastní firmy! To má být nějaká úroveň? Jazyky plné jedu, ale hlavně, že ty svoje opečovávají nejlepší čokoládou!

Musím se uklidnit, musím se uklidit, schovat. Tady je to dobré, tady v tom růžku. Počkám pár vteřin, dokud sběratel snímků nezmizí z dohledu, a odcházím domů.

Ale ne. Snad jsem nezaslechla svoje jméno? Teda své dočasné jméno. Zaslechla. Mužský hlas. Marcell. Proč jde za mnou? Proč jde za Samantou? Snad by se sestra zmínila, že s ní bude chtít mluvit, ne? Vždyť ona tvrdila, že ho nikdy pořádně neviděla zblízka. Mně se teda jeho momentální vzdálenost zdá znepokojivě blízká.

Zachovej klid. Mysli na to, že jsi Samanta. Ta by z něho nervózní nebyla. Nebo? Dobrý, začíná klasická debata o tom, jak se mi líbí večírek. Vlastně je to docela milé, že se zajímá. Možná to s ním nakonec nebude tak hrozné, vždyť je to taky jenom člověk. Třeba to jsou všechno vážně jenom hloupé pomluvy a... tak moment. Nevzpomínám si, že bych mu za posledních deset vteřin dovolila, aby mi tykal. Tak proč mi tyká? A proč tak ztišil hlas? To se mi nelíbí. Jaká zásilka? Mám být zítra ráno připravená vyzvednout zásilku? To zní jako tajemství. Tajemství, které *mně* rozhodně nenáleží. Možná bych měla prostě-

Proč mě... vážně mě... proč mě právě šéf mojí sestry, která tvrdí, že s ním nikdy nemluvila, chytil za ruku? Ještě, že je naše sevření schované za tím stolem, tohle by mohl být velký průšvih. Je z toho nervózní, vidím to na něm. Přesto se neostýchá sáhnout mi do vlasů? Samanto, co to má být!

O ne, odhrnuje mi vlasy za ucho... ale to je nebezpečný, protože tam je-

Zastavil svůj pohyb. Samozřejmě, že ho zastavil, není slepej. Ani blbej. To písmeno za uchem vidí. V. A jestli se někdy takhle blízko dostal k Samantě, musí vědět, že její tetování je S.

Skoro nemůžu ani dýchat. V puse mám sucho jako v poušti, mám pocit, že mi za chvíli hrudník vyskočí z těla. Ničemu nerozumím. Nechci tomu rozumět! Samanto, do čeho ses to zase namočila? Do čeho si *mě* to sakra namočila!

Zítra ráno vás očekávám na schůzce. To řekl? Budeme dělat, že nic? Už jsem zase pro dnešní noc Samantou? Nejsem. A nebudu. Nakloní se blíž. *Kdyžtak sestru trochu popožeňte. Oba víme, že dokáže být nedochvilná. Ať nemusím čekat ani já, ani vy. Viola.*

A najednou nebylo cesty zpět. Ale o to možná Samantě šlo. Abych to věděla. Aby v tom už nemusela být dál sama.

Od toho rána bylo všechno jinak.